

Иако није оружје то које убија, већ онај који га узме у руке, не би он то засигурно учинио да му присутна или само ментална слика пиштоља није викала гласно ноћу и дању, можда данима и данима, месецима и годинама: "Убиј, убиј". И можда, додајући: "Покажи им ко си!"

Рафаел Санчес Ферлосио

Нису превише чести тренуци у политичкој историји света у којима се бескрупулозна, брутална и предаторска природа међународне политике и међународних односа на тако јасан и недвосмислен начин испољава и потврђује како се то збива данас у околностима сада већ једногодишњег рата између Русије и Украјине. Све оно што се у мање драматичним временима као већ освојено знање о грани политичког активизма чији кључни субјекти су државе може учинити непоузданим, оповргљивим или бар подложним озбиљној сумњи, у тренуцима колосалних светско-политичких преокрета "засија" у свој својој истинитости и непорецивости. Све претензије међународне идеал-политике и мислилаца који су током векова покушавали да јој, насупрот поукама међународно-политичке историје, поставе филозофске и антрополошке темеље, топе се као грудва снега на Сунцу пред запањујућим сликама међународне реал-политике какве су оне које се ових дана смењују пред нашим очима.

Међународно право, међународни морал, па чак и минималистички "дизајниране" начелност и принципијелност у међународној политици, узмичу у таквим временима пред рушилачком снагом државног интереса, жеље за надмоћи над противником, и спремности да се зарад реченог употребе сва расположива, и дозвољива и недозвољива средства, уколико је о тој дихотомији тада уопште смислено говорити. Лажи, преваре, уцене, претње, савези једних крвожедно усмерених против оних других само зато што, како ових дана неочекивано искрено изјави генерални секретар НАТО

Рат у Украјини и свет у сенци апокалипсе

Пише: Мирјана Радојичић
среда, 08 март 2023 22:45

Јенс Столтенберг, "угрожавају светски поредак који су успоставиле западне земље", исцртавају данас лик међународне политике онако како то само катастрофични догађаји који најављују смене политичко-историјских епоха могу да учине. Да ли се, поставља се питање, ова таква смена, а сумње нема да смо једне такве невољни и невесели савременици, и по чему разликује од претходних и ако да – по чему?

Лаж, преваре, уцене, претње, савези једних крвожедно усмерених против оних других само зато што, како ових дана неочекивано искрено изјави генерални секретар НАТО Јенс Столтенберг, "угрожавају светски поредак који су успоставиле западне земље"

Најпре, њу наговештава и пут јој трасира највећи оружани сукоб на простору Европе од окончања Другог светског рата наовамо који је по својим фактичким карактеристикама

већ на самим почецима задобио обресе глобалног конфликта. С једне стране његовог фронта је Руска Федерација, а с друге, како недавно разјасни амерички амбасадор у Србији Кристофер Хил, сви остали, или бар, прецизирали бисмо ми, Украјина и војно, економски и политички још увек врло снажан евроатлантски део данашњег света који се руском противнику промптно понудио за ратног савезника. Али, авај, упркос континуираним испорукама оружја тој, савезничкој страни у текућем рату, које су испразниле западноевропска и америчка складишта смртоносног стрељива, украјинске позиције на ратиштима би се само уз позамашну дозу цинизма могле окарактерисати као обећавајуће.

Но, што су мањи изгледи, а мањи су сваким даном, посебно након најновијих вести с бахмутског бојишта, да њихов злосрећни словенски штићеник победи у том рату, то су гласнији покличи његових спонзора да "Украјина победити мора"; у супротном "руски медвед" ће, тврди се, освајачки поход наставити и изван граница најближег му суседа. Русија, пак, са своје стране рова, без много разлога да буде задовољна досадашњим учинцима рата, поручује да она изгубити не сме – то би, прецизирају њени званичници, значило и дефинитиван нестанак ње као државе у садашњим границама – нити изгубити може с обзиром на то да јој на располагању стоји и оно ултимативно и још увек неупотребљено, "оружје свих оружја" – нуклеарно.

Сигурним корацима ка апокалипси

Тако, уместо преговорима о окончању рата и скором потписивању мировног споразума – најновије такве кинеске иницијативе саботирали су високи европски и амерички званичници Олаф Шолц, Жозеп Борел и Ентони Блинкен – сведочимо константним и злокобним позивима на још више оружја, још више рата, и још више изгледа да он буде окончан руским притиском на фамозно "црвено дугме" из холивудских филмова с краја осамдесетих у којима је третирана тема могућег нуклеарног сукоба великих сила. Ти изгледи засигурно експоненцијално расту недавном одлуком Русије да суспендује своје учешће у споразуму о ограничавању стратешког нуклеарног наоружања, потписаном 2010. са САД ("Нови СТАРТ"). Истине ради, руска војна доктрина усвојена исте године прецизира да се нуклеарно оружје може користити само "ако су границе земље директно угрожене", што у пракси значи страну копнену инвазију или иницијални напад других земаља њиховим нуклеарним арсеналом. Руски војни аналитичари разјашњавају да се оваква стратегија заснива на моделу тзв. "ескалације за де-ескалацију". Иако би, теоретски узев, Русија у том случају лансирала само пар бојевих глава, највероватније на интерконтиненталним балистичким ракетама, а одмах након тога тражила преговоре о крају сукоба, нема никаквих поузданих гаранција да би тако доиста и било.

Пише: Мирјана Радојичић
среда, 08 март 2023 22:45

